

Nárok na důchod vdovský a sirotčí má tedy za předpoklad, že bezprostřední příčina smrti jest v přímé příčinné souvislosti s válečným poraněním nebo válečnou nemocí. Pouze nepřímá souvislost nezakládá nároku.

V tomto případě jest mimo spor, že bezprostřední příčinou smrti K. Š. byla těžká zlomenina lebeční, kterouž utrpěl tím, že byl, jedá na kole, vozem pouliční dráhy zachycen. Poranění jeho ve válce utrpěné, pokud se týče invalidita následkem toho nastalá, nebyla tedy příčinou jeho smrti, jinými slovy poranění, jež utrpěl následkem srážky a jež přivedlo jeho smrt, nebylo v přímé příčinné souvislosti s jeho válečným poraněním, pokud se týče s následky jeho.

(Nález Nejv. správ. soudu ze 14. ledna 1927, č. 421/1927. — Srovnej též nález N. s. s. z 13. října 1924, č. j. 17378/24 v Soc. Revui, reč. 1925, str. 137.)

K § 3, odst. 2. zákona č. 39/1922 Sb. z. a n. — Předpis tohoto ustanovení nečiní závislým započítání podílu válečného poškozence z příjmu jeho rodičů nebo předků na tom, aby válečný poškozenec žil s rodiči, resp. předky k jeho výživě po zákonu povinnými ve společné domácnosti. Rovněž pak nelze vzhledem k jasnému a striktnímu znění tohoto odstavce mezi členy rodiny, k nimž při zjišťování kvoty mající se započítati do příjmu válečného poškozence z příjmu jeho rodičů, resp. předků k jeho výživě po zákonu povinných má se hleděti, čítati též členy rodiny váleč. poškozence, neboť zákonná povinnost přispívati k výživě jich stihá v první řadě váleč. poškozence, z kteréhož důvodu také zákon podle počtu těchto členů připouští zvýšení jeho příjmové hranice pro nárok na důchod, nýbrž možno hleděti toliko k těm osobám, k jichž výživě přispívati jsou rodiče, resp. předci válečného poškozence po zákonu v první řadě povinni, mezi něž ovšem nelze počítati členy domácnosti válečného poškozence dotud, dokud po zákonu povinnost k jich výživě stihá výlučně válečného poškozence. Že pak při stanovení podílu válečného poškozence na příjmu jeho rodičů, resp. předků, nelze z počtu osob, na něž se příjem po smyslu odst. 3. § 2 zákona č. 39/1922 rozvrhuje, vyloučiti osoby, o jichž příjem se jedná, tedy rodiče, resp. předky válečného poškozence, je vzhledem k tomu, co bylo již uvedeno, samozřejmé.

Zákon č. 142/1920 Sb. z. a n. jedná v § 2 o hranici příjmové válečného poškozence pro jeho nárok na důchod, stanoví v odst. 2 zmíněného paragrafu, že do příjmu válečného poškozence započítává se příjem všech osob, k jichž výživě válečný poškozenec podle zákona jest povinen přispívati a jež s ním bydlí ve společné domácnosti. Že by také ještě jiný činností válečného poškozence nepodmíněný příjem se započítávali měl při zjišťování poškozenceva nároku na důchod a jeho výši, zákon v § 2 a také ani v jiném nestanoví, nýbrž jedná v posl. odstavci § 2 toliko o příjmu válečného poškozence, plynoucím z jeho činnosti hospodářské samostatné a nesamostatné a nařizuje, že příjem z nesamostatné hospodářské činnosti má se započítávati jen polovicí. Zákon č. 142/1920 doznal částečně změny zákonem č. 39/1922 Sb. z. a n. Změnou tou postížen byl též zmíněný již předpis § 2 a to v tom směru, že jednak zvýšena byla hranice příjmu pro nárok na důchod, jednak vsunuto bylo doň jako odstavce třetí ustanovení již dříve uvedené, že totiž do příjmu válečného poškozence v případě, že má rodiče nebo předky, kteří dle zákona jsou povinni přispívati k jeho výživě, započítává se též onen díl příjmu rodičů nebo předků, jenž vypočten podle počtu členů rodiny by na něho připadl. Tímto předpisem doplňuje se sice ustanovení odst. 2 § 2 zákona o započítávání příjmu nepodmíněného činností válečného poškozence při stanovení jeho nároku na důchod, nedoplňuje se však předpisem tím jako součástí tohoto odstavce, jež bylo by pak vykládati v souvislosti s ustanovením dřívějším, nýbrž jako samo-

statným ve zvláštním odstavci umístěným předpisem, při jehož výkladu nelze se dovolávat ustanovení dřívějšího o započítání příjmu nepodmíněného činností válečného poškozence při zjišťování nároku jeho na důchod již také proto, že není zde předpokladem pro započítání příjmu zákonná povinnost válečného poškozence přispívat k výživě, jako je tomu v odst. 2 § 2, při započítání příjmu člena jeho rodiny, nýbrž naopak zákonná povinnost rodičů, resp. předků k výživě válečného poškozence. Nutno tedy při výkladu ustanovení v odst. 3 § 2 zákona č. 39/1922 hleděti toliko k jeho obsahu a znění.

(Nález Nejv. správ. soudu z 29. ledna 1927, č. 26792/26. — Srovnej též nález N. s. s. ze 7. října 1926, č. 20.003/26 v Sociální Revui, roč. 1926, str. 520.)

K § 2, odst. 4 zákona č. 142/1920 Sb. z. a n. ve znění zákona č. 39/1922. — Názor stížnosti, že cit. ustanovení poskytuje osobám v něm uvedeným výhodnější postavení ve věci nároku na invalidní důchod, než jaké mají invalidi, na něž vztahuje se § 2 cit. zákonů, spočívá na omylu, neboť pravý opak je pravdou. Podle ustanovení § 2 zákona č. 142/1920 přísluší válečnému poškozenci nárok na plný důchod invalidní podle tohoto zákona, nepřesahuje-li jeho roční příjem 4000 Kč. Je-li však jeho roční příjem sice větší než 4000 Kč, ale menší než součet jeho příjmu a plného důchodu invalidního, přísluší mu důchod v částce doplňující tento součet. Tato hranice příjmová se zvyšuje podle ustanovení § 3 cit. zákona, žijí-li s válečným poškozenecem ve společné domácnosti osoby, k jejich výživě je podle zákona povinen přispívat a skutečně přispívá, o 10% za každou takovou osobu, nejvýše však o 2000 Kč. Podle ustanovení § 4, odst. 2 zákona č. 142/1920 válečný poškozenec, jenž byl přijat do služeb státu, země, kraje, obce, nebo veřejného fondu, neb nějakého jejich podniku, jakož i do služeb soukromých drah za týchž pracovních podmínek, za jakých jsou přijímáni jiní zřízenci téže kategorie služební, má po dobu, po kterou má požitky z tohoto služebního poměru, nárok na invalidní důchod jenom, je-li aspoň z 50% neschopen k výdělku. Činí-li pak neschopnost k výdělku u osob v tomto odstavci uvedených aspoň 50%, přiznává jim jeho ustanovení sice nárok na důchod, ale jen v poloviční výši důchodu, který by invalidovi jinak podle tohoto zákona příslušel, při čemž výslovně se uvádí, že o příjmu takového invalidy z jeho služebního poměru platí obdobně ustanovení § 2, odst. 3 tohoto zákona. Z těchto ustanovení tudíž plyne, že osobám uvedeným v odst. 2 § 4 zák. č. 142/1920, jejich stupeň invalidity činí aspoň 50% neschopnosti k výdělku, nepřisluší snad bezpodmínečně k jejich služebním požitkům 50% důchodu, jenž by invalidovi jinak náležel, bez ohledu na to, jak vysoké jsou jejich služební požitky, nýbrž pouze za podmínek stanovených v § 2 cit. zákona, t. j. nečiní-li jejich příjem ze služebního poměru vyšetřený podle směrnic tohoto §u více než 4000 Kč a že v případech, ve kterých by jejich příjem, zjištěný způsobem prve uvedeným, 4000 Kč převyšoval, měly by osoby ty nárok na důchod jen potud a v té míře, pokud a v jaké míře by součet hranice příjmové, tedy 4000 Kč a 50% důchodu, jenž invalidům jinak podle zákona č. 142/1920 přísluší, příjem jejich stanovený podle předpisu § 2 cit. zákona převyšoval.

Vylíčený stav právních předpisů byl sice částečně změněn zákonem ze dne 25. ledna 1922 č. 39 Sb. z. a n., jehož se stížnost rovněž dovolává, než změna tato nejde tak daleko, aby z ní tvrzený nárok bylo možno dovoditi. Zákon č. 39/1922 totiž jednak zvýšil v § 2 přípustnou hranici příjmovou ze 4000 na 6000 Kč, jednak ale současně nařídil včítání do příjmu válečného poškozence onoho dílu příjmu rodičů nebo předků válečného poškozence, jenž vypočten podle počtu členů rodiny by na něho připadl. V § 4 odst. 2, o jehož ustanovení stížnost stěžovatelův nárok opírá, stanoví se pak toto: „Válečný poškozenec, jenž byl přijat